

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV 1999/44/EF

af 25. maj 1999

om visse aspekter af forbrugerkøb og garantier i forbindelse hermed

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 95,

under henvisning til forslag fra Kommissionen (1),

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg (2),

i henhold til fremgangsmåden i traktatens artikel 251, på grundlag af Forligsudvalgets fælles udkast af 18. maj 1999 (3), og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Efter traktatens artikel 153, stk. 1 og 3, skal Fællesskabet bidrage til virkeliggørelsen af et højt forbrugerbeskyttelsesniveau ved foranstaltninger, som det vedtager i henhold til artikel 95;
- (2) det indre marked udgør et område uden indre grænser med fri bevægelighed for varer, personer, tjenesteydelser og kapital; de frie varebevægelser gælder ikke alene for erhvervsdrivende, men også for privatpersoner; dette indebærer, at forbrugere, der bor i én medlemsstat, frit bør kunne købe varer på en anden medlemsstats område på grundlag af et minimum af rimelige ensartede regler for køb af forbrugsvarer;
- (3) medlemsstaternes lovgivninger om forbrugerkøb afviger på mange punkter fra hinanden med det resultat, at de nationale markeder for forbrugsvarer er indbyrdes forskellige, og at der kan opstå konkurrencefordrejning mellem sælgerne;
- (4) forbrugere, som søger at drage fordel af det indre marked ved at købe varer i en anden medlemsstat end deres bopælsstat, spiller en grundlæggende rolle for gennemførelsen af det indre marked; kurstig genetablering af grænser og opdeling af markederne bør modvirkes; disse muligheder er kraftigt forøget i kraft af de nye kommunikationsteknologier, som giver let adgang til distributionssystemerne i andre medlemsstater eller tredjelande; uden en minimumsharmonisering af reglerne for forbrugerkøb er der fare for, at udviklingen af fjernsalg ved hjælp af nye kommunikationsteknologier bliver hindret;
- (5) skabelsen af et fælles grundlag af minimumsrettigheder for forbrugerne, som gælder, uanset hvor i Fællesskabet varerne er købt, vil øge forbrugernes tillid og give dem

bedre mulighed for at udnytte fordelene ved det indre marked;

- (6) de største vanskeligheder for forbrugerne og den største kilde til konflikt med sælgerne vedrører varernes manglende overensstemmelse med købsaftalen; derfor bør de nationale lovgivninger om forbrugerkøb tilnærmes indbyrdes for så vidt angår dette aspekt, dog uden at dette berører de nationale retsregler og principper vedrørende de ordninger, der gælder for ansvar i og uden for kontraktforhold;
- (7) varerne bør frem for alt være i overensstemmelse med købsaftalen; begrebet overensstemmelse med købsaftalen kan betragtes som et fælles element i medlemsstaternes forskellige retstraditioner; inden for visse medlemsstaters retstraditioner vil det ikke være muligt alene at basere sig på dette princip, hvis man vil sikre en minimumsbeskyttelse af forbrugeren; det kan specielt i forbindelse med sådanne retstraditioner være hensigtsmæssigt at vedtage supplerende nationale bestemmelser for at sikre, at forbrugeren er beskyttet i de tilfælde, hvor parterne ikke har vedtaget særlige aftalevilkår, eller hvor parterne har vedtaget aftalevilkår eller bestemmelser, der direkte eller indirekte ophæver eller begrænser forbrugers rettigheder; i det omfang disse rettigheder følger af direktivet, er sådanne aftalevilkår eller bestemmelser ikke bindende for forbrugeren;
- (8) for at lette anvendelsen af princippet om, at en vare skal være i overensstemmelse med købsaftalen, er det nyttigt at indføre en formodning for varens overensstemmelse med købsaftalen, der dækker de hyppigst forekommende tilfælde; denne formodning indskrænker ikke princippet om parternes aftalefrihed; endvidere vil elementerne i denne formodning kunne anvendes til at afgøre, om varerne er i overensstemmelse med købsaftalen i tilfælde, hvor der ikke er fastsat særlige aftalevilkår, og i tilfælde af anvendelse af minimumsklausulen; den beskaffenhed og brugbarhed, som forbrugerne med rimelighed kan forvente, afhænger bl.a. af om varerne er nye eller brugte; elementerne i formodningen er kumulative; hvis et af elementerne er åbenlyst uanvendeligt i en given situation finder de øvrige elementer stadig anvendelse;

(1) EFT C 307 af 16.10.1996, s. 8 og

EFT C 148 af 14.5.1998, s. 12.

(2) EFT C 66 af 3.3.1997, s. 5.

(3) Europa-Parlamentets udtalelse af 10. marts 1998 (EFT C 104 af 6.4.1998, s. 30), Rådets fælles holdning af 24. september 1998 (EFT C 333 af 30.10.1998, s. 46) og Europa-Parlamentets afgørelse af 17. december 1998 (EFT C 98 af 9.4.1999, s. 226), Europa-Parlamentets afgørelse af 5. maj 1999. Rådets afgørelse af 17. maj 1999.

(9) sælgeren bør være direkte ansvarlig over for forbrugeren for, at varerne er i overensstemmelse med aftalen; dette er den traditionelle løsning, der er valgt i medlemsstaternes lovgivninger; sælger bør dog efter regler fastsat i national lovgivning frit kunne gøre regres mod producenten, en tidligere sælger i samme aftalekæde eller en anden mellemmand, medmindre han har givet afkald på